

Jeesus on Messias (Joh. 7:40-52)

40. Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat:

»Tämän täytyy olla se profeetta.» 41. Toiset sanoivat: »Hän on Messias.» Mutta toiset epäilivät: »Ei kai Messias Galileasta tule! 42.

Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.» 43. Näin ihmiset alkoivat kiistellä hänestä.

40. Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: »Tämän täytyy olla se profeetta.» 41. Toiset

sanoivat: »Hän on Messias.» Mutta toiset epäilivät: »Ei kai Messias Galileasta tule! 42. Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.» 43. Näin ihmiset alkoivat kiistellä hänestä. 44. Muutamat halusivat ottaa hänet kiinni, mutta kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi. 45. Jeesusta pidättämään lähetetyt miehet palasivat ylipappien ja fariseusten luo, ja nämä kysyivät: »Miksi ette tuoneet häntä?» 46. Miehet vastasivat: »Yksikään ihminen ei ikinä ole puhunut sillä tavoin kuin hän.» 47. Silloin fariseukset sanoivat: »Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? 48. Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen? Tai yksikään fariseus? 49. Tuo rahvas ei tiedä laista mitään – kirottuja kaikki!» 50. Silloin Nikodemos, joka itse oli fariseus ja oli aiemmin käynyt tapaamassa Jeesusta, sanoi: 51. »Eihän meidän lakimme mukaan

ketään voi tuomita, ennen kuin on kuultu häntä ja otettu selville, mitä hän on tehnyt.» 52. Mutta toiset sanoivat hänelle: »Taidat olla itsekin Galileasta. Tutki kirjoituksia, niin opit, ettei Galileasta tule profeetta.»

200 Yrittäkäämme tulla entistä nöyremmiksi. Vain nöyrä usko sallii näet meidän katselevan kaikkea yliluonnollisesta näkökulmasta. Ei ole muuta vaihtoehtoa. On vain kaksi mahdollista tapaa elää maan päällä: joko eletään yliluonnollista elämää tai sitten animaalista, eläimellistä elämää. Ja me, sinä ja minä, voimme elää vain Jumalan elämää eli yliluonnollista elämää. ”*Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa?*” Mitä hyötyä ihmiselle on kaikesta maallisesta, kaikesta, mitä tavoittelevat

ymmärryksemme ja tahtomme?
Minkä arvoista se on, jos kaikki
päättyy, jos kaikki hukkuu, jos kaikki
tämän maailman rikkaudet ovat vain
teatterilumetta.? Mitä arvoa sillä on,
jos kaiken tämän jälkeen on vain
iankaikkisuus ikuisesti, ikuisesti,
ikuisesti? Tämä adverbi – ikuisesti –
teki Jeesuksen Teresasta suuren.
Vielä lapsena ollessaan hän lähti
yhdessä veljensä Rodrigon kanssa
Adajan portista. He jättivät taakseen
kaupungin muurit kulkeakseen
maurien maahan ja tullakseen siellä
mestatuiksi Kristuksen tähden. Kun
veli alkoi väsyä, sisar kuiskutti
hänelle: *Ikuisesti, ikuisesti, ikuisesti.*
Ihmiset valehtelevat, kun he
käyttävät sanaa ”ikuisesti” ajallisista
asioista. ”Ikuisesti” on totta, täysin
totta, vain Jumalan edessä. Sillä
tavalla sinun on eletävä elämäsi
uskossa, joka auttaa sinua
maistamaan hunajaa, taivaan
ihanuutta, aina ajatellessasi

iankaikkisuutta, joka todella on oleva ”ikuisesti”.

Arkipäivä ja kontemplaatio

201 Palatkaamme pyhään evankeliumiin ja pysähtykäämme pyhän Matteuksen kertomukseen, jonka hän esittää luvussaan kaksikymmentäyksi.

”Kun Jeesus varhain aamulla oli palaamassa kaupunkiin, hänen tuli nälkä. Ja nähdessään tien vieressä viikunapuun hän meni sen luo.” ”Mikä ilo onkaan nähdä sinut, Herra, nälkäisenä, ja katsella sinua Sykarin kaivolla janoisena!” Katselen näet sinua, joka olet *”perfectus Deus, perfectus homo”*, täysi Jumala, mutta myös täysi ihminen, lihaa ja verta kuten minäkin. *”Hän tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon.”* Siten minulla ei voi milloinkaan olla vähintäkään epäilyä siitä, että hän ymmärtää minua ja rakastaa minua.

Hänen tuli nälkä. Kun väsymme työssämme, opinnoissamme, apostolisissa tehtävissämme, kun seisomme kuin muurin edessä, kääntäkäämme silloin silmämme Kristukseen, hyvään Jeesukseen, joka hänkin väsyi, Jeesukseen, joka hänkin näkee nälkää ja tuntee janoa. Kuinka helppoa onkaan ymmärtää sinua, Herra! Kuinka rakastettava oletkaan! Sinä näytät olevasi kaltaisemme kaikessa syntiä lukuun ottamatta. Siten saatamme melkeinpä käsillämme kosketellen huomata, että sinun kanssasi voimme voittaa pahat taipumuksemme ja syntimme. Väsymys, nälkä, jano, kyyneleet eivät merkitse mitään, sillä myös Kristus väsyi, kärsi nälkää ja janoa ja itki. Ratkaisevaa on sen sijaan taistelu taivaallisen Isän tahdon täyttämiseksi, mutta se on rakastettavaa taistelua, sillä Herra pysyy aina rinnallamme.

202 Jeesus lähestyy viikunapuuta:
hän lähestyy sinua ja minua. Jeesus
haluaa nälkäänsä ja janoonsa sieluja.
Ristillä hän huusi: ”*minun on jano.*”
Hän janoaa meitä, meidän
rakkauttamme, meidän sielujamme
ja kaikkia niitä sieluja, jotka meidän
on tuotava hänelle ristin tiellä, joka
on kuolemattomuuden ja taivaan
kunnian tie.

*Jeesus meni viikunapuun luo, mutta ei
löytänyt siitä muuta kuin lehtiä.*

Kuinka murheellista! Käykö samoin
meidän elämässämme? Puuttuuko
meiltä valitettavasti uskoa,
sykähtelevää nöyryyttä? Missä
näkyvät uhrin ja hyvät työmme?
Onko kristillisyytemme vain
julkisivua, jonka takana ei ole
mitään? Se olisi hirvittävää. Jeesus
antaa näet käskyn: ”*Ikinä et enää tee
hedelmää. Ja siinä samassa
viikunapuu kuivettui.*” Tämä pyhän
Raamatun kohta tuottaa meille
tuskaa, mutta samalla se myös

rohkaisee meitä sytyttämään
uskomme palamaan, elämään
uskomme mukaisesti, niin että
Kristus löytäisi meistä aina hedelmiä.

Älkäämme pettäkö itseämme.

Herramme ei ole milloinkaan
riippuvainen meidän inhimillisistä
yrityksistämme. Kaikkein
kunnianhimoisimmatkin
hankkeemme ovat hänestä pelkkää
lasten leikkiä. Hän haluaa sen sijaan
sieluja, hän haluaa rakkautta. Hän
haluaa kaikkien saapuvan luokseen
nauttimaan hänen valtakunnastaan
iankaikkisesti.

Meidän on tehtävä paljon työtä maan
päällä, ja meidän on tehtävä työmme
hyvin, sillä meidän on pyhitettävä
juuri nämä arkipäiväiset
tehtävämme. Mutta älkäämme
milloinkaan unohtako tehdä tätä
kaikkea Jumalalle. Jos tekisimme sen
itsellemme ja ylpeydestä, saisimme
aikaan vain kasan pudonneita lehtiä,

ja vaikka puu olisikin täynnä lehtiä, ei Jumala eivätkä ihmiset onnistuisi löytämään siitä yhtäkään maukasta hedelmää.

203 *”Nähdessään kuivan viikunapuun opetuslapset hämmästyivät ja sanoivat: ‘Kuinka tuo puu noin äkkiä kuivettui?’”* Nuo alkuperäiset kaksitoista, jotka olivat nähneet Kristuksen tekevän niin monia ihmeitä, hämmästyivät uuden kerran; heidän uskonsa ei ollut vielääkään palava. Sen vuoksi Herra vakuutti: *”Totisesti minä sanon teille: Jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi, te ette ainoastaan tekisi tätä viikunapuulle, vaan te voisitte sanoa tälle vuorellekin: Nouse paikaltasi ja paiskaudu mereen, ja niin tapahtuisi.”* Jeesus Kristus asettaa yhden ehdon: meidän on elettävä uskosta. Silloin kykenemme siirtämään vuoria. Ja maailmassa on niin paljon siirrettävää, ennen kaikkea omassa sydämessämme. Kuinka paljon

esteitä onkaan armon tiellä? Sen vuoksi meillä on oltava uskoa, uskoa ja tekoja, uskoa ja nöyryyttä.

Usko muuttaa näet meidät kaikkivaltiaiksi luoduiksi: *”Mitä tahansa te uskossa rukoillen pyydätte, sen te saatte.”* Uskova ihminen osaa arvioida hyvin maallisia asioita. Hän tietää, että elämä täällä alhaalla on kuin huono yö huonossa majatalossa, kuten äiti Teresa sanoo. Yhä uudelleen tulee vakuuttuneeksi siitä, että elämämme maan päällä on työn ja taistelun aikaa, jona meidän on puhdistauduttava ja selvitettävä velkamme synneistämme Jumalan oikeuden edessä. Uskova tietää myös, että ajallinen omaisuus on vain väline, ja siksi hän käyttää sitä jalomielisesti ja sankarillisesti.

204 Uskoa ei ole vain saarnattava, vaan se on pantava käytäntöön .

Meiltä puuttuu kenties useinkin voimaa. Tehkää silloin samoin kuin

riivatun pojan isä, josta pyhä evankeliumi kertoo. Hän halusi poikansa parantuvan ja toivoi apua Kristukselta, mutta ei kyennyt uskomaan niin suureen onneen. Jeesus vaatii aina uskoa, mutta kun hän näkee miehen sielun hämmingin, hän auttaa tätä sanoen: *”Jos voit! Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.”* Kaikki on mahdollista: olemme kaikkivoipia! Mutta vain, jos uskomme. Tuo mies tuntee uskonsa horjuvan, ja hän pelkää, että hänen luottamuksen puutteensa voisi olla esteenä pojan parantumiselle. Niinpä hän itkee. Älkäämme hävetkö tällaisia kyyneliä, sillä ne ovat Jumalan rakkauden, katuvan rukouksen ja nöyryyden hedelmiä. Silloin pojan isä huusi itkien: *”Minä uskon, Herra. Auta minua epäuskossani!”* Päätämme tämän mietiskelytuokion lausumalla samat sanat: Herra, minä uskon! Minut on kasvatettu uskomaan sinuun, ja olen päättänyt seurata sinua läheltä.

Elämäni varrella olen yhä uudelleen
pyytänyt laupeuttasi. Ja yhä
uudelleen olen pitänyt
mahdottomana, että voisit tehdä
sellaisia ihmeitä lastesi sydämessä.
Herra, minä uskon, mutta auta
minua uskomaan enemmän ja
paremmin! Osoittakaamme sama
pyyntö myös pyhälle Marialle,
Jumalan Äidille ja omalle
Äidillemme, uskon Opettajallemme:
*Autuas sinä, joka uskoit! Herran
sinulle antama lupaus on täyttyvä!*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/gospel/jeesus-on-messias-
joh-7-40-52/](https://opusdei.org/fi-fi/gospel/jeesus-on-messias-joh-7-40-52/) (18.3.2026)